

Ž 42

Duše má, kde je Bůh?

1. čtení: Žalm 115 ...Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. ...

kázání: Žalm ... Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?

Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, když se mne každý den ptají: "Kde je tvůj Bůh?" ...

Bratři a sestry,

jako laň dychtí po bystré vodě. V tom zní určitá něha, zranitelnost. Vidím tu laň jak pomalu, jemně, vznešeně a smutně kráčí. Jednou, už je to dávno, byl jsem ještě mladý...jsem spal sám v lese. Usínal jsem, tma, zvuky nočního lesa...a najednou se ozvalo: Uágchghgchghgch!!!

Pardon, ale tak nějak to znělo. Málem jsem se počůral, protože jsem právě zaslechl vlkodlaka nebo kdovíjakýho bubáka. Když jsem to pak popisoval zkušenějším kamarádům, říkali, že to byl jelen nebo srnec. A já říkal, že to fakt ne. Přece poznám zvuk tak krásného a jemného zvířete, jako je srnec. Ne, nepoznám. Rozhodně ne z toho, jak to zvíře vypadá. Byl to jelen nebo srnec. Proč to říkám? Protože náladu tohoto žalmu poznáte spíš z toho starého překladu kralického: "Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože." To není tichounké, pokorné a vděčné: uííí. Má duše řve k Tobě, Bože, jako jelen : Uágchghgchghgch!!!!

V čem je výhoda toho být věřící? Být křesťan? Někdy to od lidí slyším. Jó, ty seš věřící, ty máš toho svého Boha, ty se máš. Ty tomu všemu rozumíš. Ty máš jasno. Ty nikdy nejseš sám, On je pořád s Tebou. Máš se o koho opřít. Máš to tam nahoře dobré. (žalm 1). To zní hezky, ne? Až by se člověku chtělo říci: Máš pravdu. A je to super. Holt, být věřící, to má určité výhody. Ale můžeš je mít taky. Jen se k nám přidej. Staň se jedním z nás a budeš mít taky jasno a budeš rozumnět a nikdy nebudeš sám a vždycky se budeš mít o koho opřít. Tady se všichni vznášíme. To je fajn, ne? Akorát, že to není pravda. Ne vždycky. Vlastně velmi velmi vyjíměčně. Ale jako jelen řvu k Bohu a jako jelen chcípám, protože Bůh na mě zapomněl. Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, moje duše se trpce rmoutí a úzkostně sténá, chodím sklíčen zármutkem a bolestí můžu spočítat všechny své kosti v těle. A úplně tím nejhorším je právě to vědomí, že Bůh je. Ale kde je? Kde je ten můj Bůh?

Až by se chtělo odpovědět: Přece v nebesích. Jak jsme to četli v tom žalmu 115: Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. Jenže já ho zrovna nepotřebuju v nebesích. Já ho potřebuju tady. A potřebuju, aby byl zrovna se mnou, protože už nemůžu udělat ani krok. Jenže On je v nebesích a zrovna nezvedá telefony.

Až by se chtělo odpovědět: Ale nevěš hlavu, přece si vzpomeň, co všechno už pro Tebe udělal. Co všechno hezkého jsi s ním už prožil. No, jen si vzpomeň. Právě, že si vzpomínám. Právě, že jo. Ale o to je to jenom horší. O to to jenom víc bolí.

Až by se chtělo tomu člověku dopovědět ... . Ne, prosím. Neodpovídejte. O tom to není. Tenhle člověk zrovna nestojí o naše odpovědi. Sebemoudřejší a sebezbožnější a sebelíp myšlené. Ten člověk potřebuje opravdu Boha.

V čem je výhoda toho být věřící? Být křesťan? No, občas ničemu nerozumíš, nemáš jasno, Bůh je daleko a zapomíná na Tebe, nemáš se o koho opřít. A řveš jak jelen do ochraptění. A vědomí o Bohu tu bolest jenom zvětšuje, protože víš, věříš, že Bůh je a může cokoli a může pomoci, akorát že nepomáhá. Tak se k nám přidej a můžeš to taky zažít. Staň se jedním z nás a taky můžeš doopravdy prožít peklo.

Děkuju, Bože. Děkuju za tu píseň, které říkáme žalm 42. Děkuju, že nejsu jediný člověk, který ve své víře taky zažívá peklo. Děkuju, že moje bezmoc a smutek a bolest neznamenají, že jsem ve víře nějak mimo.

Počkat ale! Jakou teda to má výhodu být věřící, být křesťan? Tyhle pocity zná i člověk nevěřící, bez Boha. Právě že nezná. Je v tom veliký rozdíl. Prožíváme stejné bolesti, stejné ztráty, stejná muka, stejné deprese ...

akorát že já navíc věřím, že je někdo, kdo to může změnit. Někdo dobrý a milující, který to ale nemění. Který zrovna nepomáhá i když by mohl. A to je ta bolest největší. Kde je ten Tvůj Bůh? Kde jsi, Bože? Ale copak to je nějaká výhoda? Ještě větší bolest? Možná to není výhoda, ale pokud Bůh opravdu je, pak je toto prožívání skutečné a pravdivé.

Aje na to všechno nějaký lék? Ano, je. Jenom vám ho žádný člověk nedá. Tím lékem je naděje. Ale pozor, ne naděje, že to zase bude dobré. Že se to spraví. Možná jo. Často ne. Ale naděje, že Bůh přijde. Že mě nenechá jen mně samotnému a hluchému bezcitnému studenému vesmíru. Na Boha čekej, má duše, opět mu budu vzdávat chválu, Jemu, své spáse. On je můj Bůh.

Velké poučení z této písně smíme přijmout. A přece jen velikou výhodu víra má. Ví totiž o své duši a ví, že ta duše je stvořena právě pro Boha a v nikom a ničem jiném nenajde pokoj. Mluv se svou duší. Ptej se, jak se má Tvoje duše. Starej se o svou duši. Je to i dobrá pomůcka pro vztahy s ostatními. Chcete se bavit o něčem fakt důležitém a nevíte, jak začít? Zeptejte se druhého: Jak se má tvoje duše? Ptejte se sami svojí duše. Možná zjistíte, že Bůh nikam neodešel. Že to já. Že jsem kašlal na svoji duši, že její bolesti a křik jsem jako idiot chtěl utišit jídlem, pivem, běháním, lidmi a kdoví čím. To všechno je dobré, je pro radost. Ale ne k utišení bolavé duše.

Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.

Amen